

EVANKELIUMISTA

Suomessa käydessään pyhän Andreaan skiitan johtaja arkkimandriitta Efraim toi eräässä yhteydessä esiin ajatuksen, että pyhää Evankeliumia luettaessa enkelitkin hiljentyvät kuuntelemaan sitä, koska niillä on siitä loputtomasti opittavaa.

Vanhus Efraim viittasi samassa yhteydessä Kristuksen omiin sanoihin: ”Ne sanat, jotka minä olen teille puhunut, ovat henki ja ovat elämä.” (Joh. 6:63)

Ihmeteltyäni myöhemmin asiaa eräs toinen ihminen selvitti sitä minulle vapaasti lainattuna seuraavasti:

”Kristuksen sanat eivät ole pelkkää puhetta, vaan sanoissaan Sana antaa itsensä. Hän on Sana ja Elämä (Joh. 1:1; 11:25). Kristuksen persoona ja sanat ovat yhtä, eikä niiden välissä ole kuu-
lua, kuten langenneen ihmisen tapauksessa.”

”Tämä on myös syvempi selitys sille pyhän liturgian rukoukselle, jossa pappi pyytää Jumalaa antamaan Evankeliumia lukevalle diakonille sanat Herramme Jeesuksen Kristuksen Evankeliumin julistamiseen. Pyyntö on, että Kristus itse puhuisi.”

”Silloin kun näin on, ja kun ihmisellä on sydämen korvat kuulla eli valmius laittaa itsensä li-
koon, on samoilla moneen kertaan kuulluilla Evankeliumin sanoilla loputon ulottuvuus, niin
enkeleille kuin ihmisille.”

Nämä kuultuani totesin häpeissäni, että usein olen lauantai-illan vigiliassa miettinyt, että taas
tämä tylsä moneen kertaan kuultu matka Emmaukseen.

”Jos ylösnousseen Kristuksen seurassa on tylsää, ongelma johtunee siitä, ettet uskalla seurata
Häntä. Sinä itse et ole Emmauksen tiellä, vaan piilossa, ”omassa elämässä”, turvassa. Et ole
matkalla.”

Heikki Alex Saulamo